

A
Júlia legszebb
története
Világszerte Nr. 1

PÓKERARC

Miranda Lee
Csalhatatlanul

Miranda Lee
Borítékolt győzelem

Miranda Lee
Hideg fej, forró szív

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátadó vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Miranda Lee, 2003 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*

A Júlia 362. eredeti címe: *A Rich Man's Revenge* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Szalai Annamária

© *Miranda Lee, 2003 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*

A Júlia 364. eredeti címe: *Mistress For A Month* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Huszovszky Mária

© *Miranda Lee, 2003 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*

A Júlia 366. eredeti címe: *Sold To The Sheikh* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Halasi Orsolya

Második, átdolgozott kiadás

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 27. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

e-ISBN 978-963-448-488-2

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Miranda Lee
Csalhatatlanul

1. FEJEZET

– Muszáj neked minden pénteken pókerezni?

Charles a tükörből figyelte a gyönyörű szőke teremtést, aki hason feküdt a franciaágyon. Csodás, aranyló fürtjei karcsú vállára omlottak, ahogy fejét a kezén nyugtatta. Az égszínkék szempár tekintete találkozott a férfi pillantásával, és maradásra csábította őt.

Charles egy pillanatig tétovázott, de aztán tovább gombolta szürke selyemingét. Bár nagy volt a kísértés, hogy visszafeküdjön a nő mellé, semmiképp sem hagyhatta ki a szokásos péntek esti kártyajátékot.

– Már jó ideje megállapodtunk a barátaimmal, hogy ha péntek este Sydney-ben tartózkodunk, mindenképp csatlakozunk a pókerjátszmához – magyarázta. – Tulajdonképpen már az is elég, ha Ausztráliában vagyunk. Csak akkor mondhatjuk le a találkozót, ha a tengerentúlra utazunk, vagy kórházba kerülünk. Sőt, amikor Ricót a múlt télen síbaleset miatt beszállították, ragaszkodott hozzá, hogy mind odamenjünk, és a kórteremben játszunk.

Legjobb barátja pókerszenvedélyére gondolva Charles elmosolyodott.

– Azt hiszem, ha Rico netán újra megnősül, ami nem túl valószínű, alighanem könnyörögni fog, hogy kísérjük el a nászútjára, nehogy lemaradjon a szokásos péntek esti kártyajátékáról – tette hozzá csibészes mosollyal.

– A te feleséged bizonyára neheztelt volna, ha ezt teszed.

– Igazán? – fordult Charles a nő felé nevetve. – És mennyire?

– Nagyon.

– Netán ma este is neheztel, Mrs. Brandon? – kérdezte a férfi évődve.

A fiatalasszony megvonta a vállát, majd a hátára fordult, és jólesően nyújtózkodott a szaténlepedőn. Charles megpróbált tudomást sem venni a tökéletes idomokról és a bájos arcról, kevés sikerrel. Dominique ugyanis olyan nő volt, akiről minden férfi álmodik, és ez a nő most már csak az övé.

Még mindig felfoghatatlan volt számára, hogy elnyerte e csodálatos teremtés kezét és szívét. Ráadásul a felesége igazán szerette őt. Ő aztán tudta, mi a különbség a színlelt és a valódi érzelem között. Hiszen elég sok olyan nővel találkozott már, aki csak a pénzére pályázott.

Dominique hosszú szempillái árnyékából feltekintett a férjára, és sóhajtott.

– Valahogy majdcsak kibírok néhány órát nélküled. Úgyis hozzá kell szoknom a hiányodhoz, hiszen hétfőn újra munkába állsz.

Dolgozni? Charles felnyögött a gondolatra, ami azelőtt sohasem fordult elő vele. Mióta a családi vállalkozás, a Brandon Beer húsz évvel ezelőtt apja pazarlásának köszönhetően a tönk szélére került, Charles tanulmányait megszakítva a sörgyár talpra állításának szentelte életét. A nehézségekkel szembenézve nem sajnálta a fáradságot, hogy a vállalatot felvirágoztassa. Nem érte be azzal, hogy a Brandon sör újra keresett exportcikk legyen. Mintegy fél tucat szállodát is megvásárolt, amelyek szép jövedelmet hoztak, különösen mióta „félkarú rablók” is üzemeltek játéktermeikben.

Amíg Charles az üzleti számláira csúcsára kapaszkodott, el kellett halasztania a házasságot és a családalapítást. Amióta azonban megismerte és feleségül vette Dominique-ot, a munka már csak másodlagos lehetett az életében. A befektetési lehetőségek, a piackutatási eredmények és a vállalati terjeszkedés már közel sem érdekelték annyira, mint azelőtt. És bár a mézeshetei véget értek, továbbra is a hivatásától meglehetősen távol álló dolgok foglalkoztatták.

A közeljövőben várható családalapítás gondolata ugyanolyan izgalmas volt, mint a házasság. Dominique legalább két gyermeket szeretett volna, és elhatározta, hogy a következő hónapban abbahagyja a fogamzásgátló tabletták szedését. A férfinak ez nagyon is kedvére való volt, mint ahogy az is, hogy a felesége nem megy vissza dolgozni. Dominique a lánykérés után rögtön felmondta a Brandon Beer marketingrészlegén betöltött állását. Nem tartotta ildomosnak, hogy továbbra is a

vállalat alkalmazásában álljon.

Természetesen személyiségének és megjelenésének köszönhetően pillanatok alatt kapott új állásajánlatot, Charles pedig értésére adta, hogy nem az a régimódi férj, aki nem engedi a feleségét dolgozni. Dominique azonban kijelentette, hogy az elkövetkező években elsősorban feleségként és anyaként kíván kitűnni. Talán akkor keres majd újra munkát, ha legfiatalabb gyermekük elkezd az iskolát.

Charles tökéletesen modern gondolkodásúnak tartotta magát, de be kellett ismernie: tetszik neki a gondolat, hogy munka után otthon a felesége kényeztetése várja. Különben is úgy tűnt, hogy a fiatalasszony számára örömteli feladat gondoskodni a férjéről.

– Borzasztóan fogsz hiányozni – mondta Dominique némi szemrehányással a hangjában. – Biztos, hogy hétfőn már dolgoznod kell? – kérdezte csábító pillantás kíséretében.

Ma este túléli azt a néhány órát Dominique nélkül, de az a gondolat, hogy ezentúl nem bújhat mellé az ágyba, amikor csak szeretne, egyáltalán nem volt ínyére. A mézeshetek jócskán kizökkenthetik az embert a kerékvágásból, nem is beszélve egy szép feleségről, aki férjének minden kívánságát teljesíti.

– Talán egy hetet még szabaddá tudok tenni – vélte a férfi.

A munkatársaim valahogy csak elboldogulnak nélkülem még öt napig, gondolta, különben is, mire való a telefon és az internet? Legalább lenne időnk új házat nézni.

Azt tervezte, hogy tetőtéri luxuslakásából családi házba költöznek, Sydney valamelyik előkelő negyedébe. Akkor végre munkába menet nem kell majd minden áldott nap átkelnie a Harbour Bridge-en.

– Micsoda nagyszerű ötlet! – ragyogott fel a felesége arca. – De tényleg le tudsz mondani a munkáról? Hiszen nem véletlenül állsz munkamániás hírében.

Charles bánatos pillantást vetett rá.

– Tudod jól, hogy bármit megteszek a kedvedért. Megbabonáztál – suttogta asszonya fölé hajolva.

– Igazán?

A halk, csábító hang azonnal lángra gyújtotta a férfit. Pedig majdnem negyvenegy éves volt már, nem valami tapasztalatlan suhanc. De ezzel a nővel nem tudott betelni. Még senki iránt nem érzett így, és senkit sem szeretett ennyire.

Dominique gyengéden végigsimított Charles arcán.

– El sem tudom képzelni, drágám, hogyan fogsz ebben az állapotban a játékra összpontosítani. Azért biztosan nem szólnának a barátaid, ha egy icipicit később érkeznél.

Milyen szívesen engedett volna neki! De akkor alighanem tovább maradna egypár percnél, és már előre látta, milyen képet vágna Rico, ha ő jelentős késéssel érkezne az összejövetelre. Nem, most erőt kell vennie magán, és nem engedhet Dominique kénye-kedvének. Talán jobb is így. Az esküvő óta rémesen elkényeztette a feleségét. A Párizsban töltött két hét alatt egy vagyont költött divatcikkekre, az átszálláskor pedig csinos összeget hagyott Rómában az olasz cipőkészítő mesterek zsebében. De jóból is megárt a sok! Most már ideje, hogy visszatérjenek a hétköznapiakba, ehhez pedig hozzátartozik a pénteki pókerjátzsma is.

– Nem hinném, hogy ezzel gondom lenne – válaszolt kisfiús mosollyal. – Kitűnően oda tudok majd figyelni a játékra. A vágy csak felélénkíti a férfiakat. Ma este biztosan nyerni fogok, és ha hazajöttem, te is megkapod a részed. Most pedig hagyj fel a csábítási kísérlettel, és fordulj meg!

A fiatalasszony nevetve a hasára fordult.

– Így megfelel?

– Igen, így jobb.

Holott természetesen erről az oldaláról sem volt utolsó látvány. Dominique minden tekintetben maga volt a megvalósult álom. Vele ellentétben. Charles tudta magáról, hogy nem a nők bálványa. Kamaszkorában a lányok észre sem vették, és később is legfeljebb csak barátként gondoltak rá. Amióta viszont szert tett bizonyos vagyonra, hirtelen megannyi gyönyörű nő omlott volna a karjába. Igaz, hogy az évek során előnyére változott a külseje, de azért nem volt kifejezetten

jóképűnek mondható, mint mondjuk az apja vagy Rico. Ezért aztán Charles mindig is meg volt győződve róla, hogy a nők leginkább a pénze miatt érdeklődnek iránta.

Pedig időközben egészen túrhető lett a megjelenése. Meglehetősen magas volt, jó formában tartotta magát, és még mindig dús hajjal büszkélkedhetett. Alighanem az üzleti siker is javított a fellépésén. Néhány újságíró beszámolója szerint hatásos és erőteljes jelenség volt, mások szerint kíméletlen és törtető. De őt csak az érdekelte, hogy Dominique miként vélekedik róla. A lány nyilvánvalóan elég vonzónak tartotta őt. Ezt be is vallotta neki a nászéjszakán. Már a kezdetektől nagyon tetszett neki, és a férfi is hasonlóképpen volt ezzel.

A legutóbbi vállalati karácsonyi partin figyelt fel Dominique-ra. A lány éppen akkor lépett be a céghez, miután Melbourne-ből Sydney-be költözött. Természetesen Charles ismerte az alkalmazottai személyes adatait, tudta, hogy az új munkatárs huszonnyolc éves, és Tasmaniában, Ausztrália legkisebb tartományában született. Nem a legjobb iskolákat végezte, de esti tanfolyamokon tovább képezte magát. Ez tetszett a férfinak. Előző munkahelyén a lány a cégvezető személyi titkárnőjeként dolgozott.

Charles már hallotta a személyzeti vezetőtől, hogy az új lány nagyon csinos, de amikor meglátta őt, szó szerint elakadt a lélegzete.

Dominique háromnegyedes hosszúságú, kivágott, pántos szaténruhát viselt, amely kiemelte formás idomait. Telt ajka rózsásan fénylett, fülbevalóján gyöngyök csillogtak. Ahogy Charles közelebb lépett hozzá, megérezte parfümjének egzotikus és csábító illatát.

A bemutatkozás után néhány perccel már meg is kérdezte tőle, hogy találkozhatnának-e a munkahelyen kívül is. Mivel megszokta már, hogy szinte bárkit megkaphat, még fájdalmasabban érintette a lány visszautasítása, különösen, mivel beszélgetésük során kiderült, hogy nincs másik férfi az életében. Dominique udvariasan, de világosan értésére adta, hogy sohasem kezdene viszonyt a főnökével, bármennyire vonzódna is hozzá.

– Ezek szerint én is tetszem magának – állapította meg Charles, egyszerre örömmel és csalódottan.

Dominique zavartan pillantott rá, majd sarkon fordult, és elviharzott. A férfit azonban teljesen elbűvölte a szőke szépség. Az ünnepek alatt addig üldözte virágküldeményeivel és telefonhívásaival – a telefonszámát a munkavállalói aktájából kereste ki –, amíg Dominique végül beleegyezett, hogy együtt vacsorázzanak. Ahhoz azonban ragaszkodott, hogy az étteremben találkozzanak, és utána ő egyedül menjen haza taxival, ami csak tovább fokozta a férfi sóvárgását.

Nyilvánvalóan nem mert kettesben maradni vele. De vajon miért?

Ez csak a vacsora utolsó fogásánál derült ki. A lány szomorúan mesélte el, hogy viszonya volt az előző főnökével. A férfi fűt-fát ígért neki, aztán végül egy fiatal társaságbeli hölgyet vett feleségül. Ezért is kellett Sydney-be költöznie, és megfogadta, hogy soha többé nem kezd viszonyt a főnökével. Véleménye szerint az ilyen alakoknak csak az a céljuk, hogy egy éjszakára megszerezzék valamelyik csinos alkalmazottjukat, aztán eldobják, mint valami egyszer használatos tárgyat.

Charles a fejébe vette, hogy meggyőzi a lányt ennek az ellenkezőjéről, de ez nem volt egyszerű feladat. Bár Dominique ezután elfogadta a vacsorameghívásait, és megannyi kedves jelzéssel kifejezte, hogy nagyon tetszik neki a férfi, minden további közeledésnek szilárdan ellenállt. Charles érzései egyre mélyültek, és elhatározta, hogy ezt ki is mutatja.

Még most is élénken emlékszik a lány döbrent arckifejezésére, miközben egy márciusi estén bevallotta neki, hogy kimondhatatlanul szereti. Amikor azonban megkérte, hogy legyen a felesége, és egy igencsak értékes gyémántköves gyűrűt húzott elő a zsebéből, Dominique ijedelme egy pillanat alatt nyílt visszautasításba csapott át.

– Ezt nem gondolhatod komolyan! Csak azért teszed, hogy ágyba bújjak veled! Azt hiszed, hogy megvásárolhatod a szerelmemet? Ugyan! Fölösleges volt ennyi pénzt kiadni erre a kis csecsebecsére. A legrosszabb az egészben az, hogy már régen beléd szerettem, és ma éjjel minden józan megfontolás ellenére a tiéd akartam lenni.

Ezt hallva, a férfi alig tudta leplezni örömét és vágyakozását.

– Jól van, ha annyira akarod, húzd fel az ujjamra azt a játékszert, aztán vigyél el innen, és

szexelj velem! De mindketten tudjuk, hogy utána nem lesz semmiféle esküvő. Ha megkaptad, amit akartál, úgymint elhajítasz majd, mint az előző főnököm.

– Ebben tévedsz! – bizonygatta Charles szenvedélyesen, miközben a ragyogó ékszer a lány ujjára húzta. És ezt be is bizonyította, hiszen egy hónappal később egybekeltek, és ő addig egy ujjal sem ért hozzá a lányhoz. Valójában a szűk körben megrendezett szertartás végén került sor az első igazi csókjukra. Természetesen Charles számára gyötrelmesen nehéz volt a hosszú várakozás, de nem tévesztette szem elől valódi célját.

Rico örültségnek tartotta barátja házasságát egy olyan nővel, akivel előzőleg semmiféle testi kapcsolata nem volt. Szokatlan gondolat volt ez tőle, hiszen az olasz férfiak általában értékelik, ha a menyasszony érintetlen. Nem mintha Dominique az lett volna. Ezt nem is állította soha. Mégis volt valami megkapó ártatlanság abban, ahogyan krémszínű hálóingében megjelent a hálószoba ajtajában a nászéjszakán.

Idegességnek tűnt, és talán nyugtalankodott amiatt, hogy olyan férfihoz ment hozzá, akivel azelőtt nem is értek egymáshoz. Hiszen kiderülhetett volna, hogy a világ legrosszabb szeretője szakadt a nyakába! Ám a nászéjszaka mindkettőjük számára mesésnek bizonyult. Amikor Charles látta, hogy kedvese milyen félnék örömmel fogadja minden érintését, őt is az egekbe ragadta a szenvedély.

Valamikor a hajnali órákban, ahogy elégedetten feküdtek egymás ölelésében, Dominique megvallotta:

– Eddig nem tudtam, milyen is az igaz szerelem. De téged, Charles, annyira szeretlek, hogy belepusztulnék, ha elveszítenélek.

Ez úgysem fordulhat elő, gondolta Charles, és azóta sem változott meg a véleménye. Ha ez egyáltalán lehetséges, azóta még jobban megszerette a feleségét, és valójában ő halna bele, ha az asszony elhidegülne tőle.

– Most már tényleg mennem kell – mondta most szeretettel, és némi lelkiismeret-furdalást érzett, hogy magára hagyja a kedvesét. – Igyekszem nem túl későn hazaérni, de...

– Igen, tudom – sóhajtott a fiatalasszony. – Rico hajnalig ott akar majd tartani.

Férje esküvői tanújára gondolva Dominique önkéntelenül is összeszorította a fogát, és ennek semmi köze nem volt Rico kártyaszendvélyéhez.

Enrico Mandretti kezdettől fogva kételkedett abban, hogy a lány őszintén szereti barátját. Ez egyértelmű volt abból, ahogyan nézett. Kétségkívül azt gondolta, hogy Dominique csak a pénzért ment hozzá a férfihoz, és a legrosszabb, hogy igaza is volt, meg nem is. Mielőtt Charles felbukkant az életében, a lány valóban azon volt, hogy gazdag férjet fogjon. Szépségét és testét használta fel célja elérése érdekében, hogy behálózson egy vagyonos férfit, nagy összegű egészségbiztosítással. Nem akart édesanyja sorsára jutni.

A gazdag nőknek bizonyára nem kell kiállniuk mindazt, amit az ő édesanyja elszenvedett. Ha azok a nők, akik megengedhették maguknak a drága gyógykezelést, végül mégsem épültek fel, legalább méltósággal halhattak meg. Édesanyja gyötrelmes haldoklását látva Dominique elhatározta, hogy gazdag férjet keres magának. Ez azonban még az ő külsejével sem volt egyszerű. A jómódú férfiak a saját köreiből vagy munkatársaik közül választottak társat: nagyvilági, diplomás hölgyet.

Sajnos Dominique képzettsége messze elmaradt a kívánatostól. Sokszor egész napokat hiányzott az iskolából, mert halálos beteg édesanyját kellett ápolnia. Tizennyolc éves korában már világosan látta, hogy évekbe telne megszereznie a bizonyítványokat, amelyek bejuttatnák a gazdag üzletemberek világába. Ám külsejének és becsvágyának köszönhetően végül diploma nélkül is elérte, hogy egy gazdag, jóképű és egyedülálló férfi mellett dolgozhasson.

Sajnos Jonathon Hall még Dominique-nál is kíméletlenebbül tört céljai felé, és terveiben nem szerepelt egy Tasmania erdeiből érkezett, vagyontalan feleség, bármilyen sokra vitte is azóta, és bármilyen vonzónak találta is a lányt. A vele töltött éjszaka élvezetes volt, csakúgy mint hitegetni őt. De házasságról szó sem lehetett!

A kudarcot követően Dominique szomorúan és némi keserűséggel vette át a nagylelkűen megállapított végkielégítést és a meglehetősen jó ajánlólevelet, majd felkerekedett, hogy Sydneyben egy még nagyobb halra vesse ki a hálóját. Miután megérkezett, hidegvérrel kezdett bele

hadjárataiba, hogy meghódítsa Charles Brandont.

Azok az érzések azonban, amelyeket Charles már első találkozásukkor ébresztett benne, távol álltak a józanságtól. Már fénykép alapján is elég vonzónak találta őt – sosem tudott volna olyan férfival viszonyt kezdeni, akitől idegenkedik –, de élőben elakadt tőle a lélegzete.

Dominique azelőtt sohasem volt még komolyan szerelmes, és még senki után sem vágyakozott igazán. Serdülőkkora óta persze érzett kisebb-nagyobb vonzalmat egy-egy férfi iránt, némelyikükkel testi kapcsolata is volt. Jonathonhoz elég erősen kötődött, és az együtt töltött éjszaka is igen kellemesnek bizonyult. De iránta sem érzett olthatatlan szerelmet meg szenvedélyt. Még sosem vette észét a vágy, a férfiak közeledését csak színlelt szenvedéllyel fogadta. Amikor azonban Charles acélszürke szeme megállapodott rajta, az a tekintet lerombolta a gondosan felépített falakat, és egyenesen a szívéig hatolt. Dominique egészen elolvadt a férfi szálás természetének láttán, és ettől rettenetesen megrémült. Nem csoda, hogy azonnal elvetette Charles Brandon meghódítására irányuló tervét. Gazdag ember felesége akart lenni, de arról szó sem lehetett, hogy beleszeressen. A szerelem csak elvakítja a nőket, sebezhetővé válnak tőle, és végül szerencsétlenségbe torkollik az életük miatt.

Charles azonban nem tágított, a lány végül mégis a felesége lett, és menthetetlenül szerelembe esett. Most már megértette édesanyja feleletét a kérdésre: miért kellett egy olyan szörnyű alakhoz hozzámennie, mint az apja.

– Egyszerűen halálosan beleszerettem – mesélte akkor az anyja, és ez így is volt: végül ez a szerelem döntötte őt a sírba.

Ahogy most öltözködő férjét figyelte, Dominique megpróbálta elhessegetni aggodalmát, hogy túlságosan is beleszeretett. Talán előtte mutatkozhat kicsit sebezhetőbbnek. Végére is Charles viszonzta a szerelmét, és egyébként is teljesen más volt, mint Jonathon. Kész örület, gondolta, hogy pontosan azért választotta a férfit következő áldozatának, mert Jonathonnal ellentétben sem túl fiatal, sem túl jóképű nem volt. Azt remélte, hogy kiszemeltje emiatt fogékonyabb lesz csábítási kísérleteire, és neki nagyobb hatalma lehet fölötte.

De épp az ellenkezője történt. Charles már az elején teljesen a hatalmába kerítette, és rábírta, hogy találkozzassanak, noha ő rettegett attól, hogy beleszeressen. Pedig semmi oka nem volt a félelemre. Charles csodálatos férj és szerető volt, és alighanem nagyszerű apa is lesz.

Megdöbbentő volt a gyermekek utáni hirtelen vágyakozása is. Dominique eddig nem tudta magát háziasszonyként és anyaként elképzelni. Most viszont alig várta, hogy kisbabája szülessen, mégpedig nem csak egy. Egyszeriben az lett a vágyálma, hogy a házban nyüzsögjenek a gyerekek.

Persze ez nem ugyanaz az álom volt, mint annak idején az édesanyjáé. Végére is ő egy kertvárosi villában fog lakni, nem egy nyomorúságos kunyhóban. A férje sem holmi semmirekellő, gond nélkül el tud tartani egy feleséget és egy fészekalja csemetét. Bezzeg az ő apja még saját magáról sem tudott gondoskodni, nemhogy a családjáról.

– Akkor én megyek – mondta Charles, miközben elvette az éjjeliszekrényről a kulcsokat és a telefonját. – Tudod a számomat, ha netán valami gond van. Aztán jó legyél! – tette hozzá mosolyogva.

Dominique látta a férjét kilépni az ajtón, ettől megmagyarázhatatlan félelem kerítette a hatalmába.

– Charles!

A férfi homlokráncolva fordult vissza.

– Mi a baj?

– Semmi, csak... szeretlek.

– Tudom – válaszolt a férje csibészes mosollyal. – Már alig várom, hogy hazajöjjenek.

2. FEJEZET

Bár a Regency Hotel nem volt messze belvárosi lakásától, Charles mégis autóval ment. Nem rajongott a gyaloglásért. Öt perc múlva már át is adta az ezüstszínű Jaguar kulcsát a parkolófiúnak, és öles léptekkel indult az ötcsillagos szállodába.

Ahogy elsietett a márványpadlós előcsarnok árkádjai alatt, megpillantotta egy ékszerkereskedés kirakatát. Hirtelen megállt, és szemügyre vette a kínálatot. Felfigyelt egy gyönyörűen megmunkált kétsoros nyakékre, amelynek oválisra csiszolt opálköveit gyémántokkal kirakott fehérarany foglalat tartotta.

Ez a lánc pompásan mutatna Dominique karcsú nyakán hosszú hajfürtjeivel keretezve! Gyorsan az órájára pillantott. Tizenkét perce maradt nyolcig, a pókerjátzsma hivatalos kezdetéig. Az ékszerbolt még nyitva volt. Ekkor ismét eszébe jutott, hogy talán nem kellene a feleségét ennyire elkényeztetnie. De már késő: lelki szemei előtt megjelent a nyakéket viselő Dominique képe. Természetesen az ékszerért borsos árat kértek, de a gyémántokat sosem osztogatták ingyen.

A döntés tehát végleges volt, öt perccel később Charles a zsebébe csúsztathatta a nyakláncot tartalmazó kis bőrtokot. Nyolc óra előtt két perccel beszállt a legfelső emeletre vivő felvonóba, és egy perc múlva belépett az elnöki lakosztály ajtaján.

Amikor Dominique megtudta, hogy mindig a Regency Hotelben tartják kártyacsatáikat, nem győzött álmélnokdni azon, milyen költséges helyszínt választottak. Miért nem lehet valamelyikük otthonában összegyűlni? Hiszen úgy sokkal olcsóbb lenne!

Charles elmagyarázta, hogy neki semmibe sem kerül ez a kis kiruccanás. A baráti kör egyik tagja ugyanis egy arab sejk fia, aki minden hétvégéjét a szállodában tölti. Magánhelikopterével utazik oda száznyolcvan kilométerre fekvő birtokáról.

Ezt hallva Dominique természetesen alig fért a bőrébe, még többet szeretett volna megtudni a titokzatos sejkről, akivel a férje pókerezik. Charles elmesélte neki azt a keveset, amit tudott. Ali herceg harminchárom éves, hihetetlenül jóképű, és ő az Arab Emírségek leggazdagabb tartományában uralkodó Háled király legkisebb fia. Mivel négy bátyja van, nem valószínű, hogy valaha is trónra kerül, ezért Ausztráliába küldték, hogy ott a család versenylovainak gondozására felügyeljen.

A herceg láthatóan jól megélt ebből: minden évben csillagászati áron értékesítette a királyi ménes telivér lovainak csikóit. A rossz nyelvek szerint viszont a herceget nem csupán a lovak iránti szeretete miatt bízták meg az állomány felügyeletével. Az a hír járta, hogy saját biztonsága érdekében „távolították el” az emirátusból, mivel viszonyt kezdett egy férjes asszonnyal.

Charles szerint lehetett valami a dologban, mivel Ali herceg Ausztráliában is veszedelmes szoknyavadász hírében állt. Nem mintha a nyilvánosság előtt folytatta volna viszonyait. Még egy nővel sem látták vagy fényképezték le kettesben. Ha a lóversenypályára tett heti látogatásakor megtetszett neki egy nő, kölcsönös vonzalom esetén megtette a megfelelő lépéseket, hogy az illető hölgyet légi úton a birtokára utaztassa.

Mivel Ali egyetlen úgynevezett barátnője sem teregette még ki kalandjait a nyilvánosság előtt, a herceg kapcsolatairól szóló pletykák csak feltételezések maradtak. A sejk fia maga sem beszélt a szerelmi életéről. Charles szerint a híresztelésekben lehetett valami igazság. Ali külseje és mesés gazdagsága szinte elkerülhetetlenné tette, hogy igazi Casanova váljon belőle. Egy kicsit még ő, Charles is az volt, mielőtt Dominique-ot megismerte. Persze Alinak a nyomába sem érhetett, de végül is egy herceggel állt szemben!

Barátja főnemesi származása miatt tartották összejöveteleiket inkább a szállodában, ahelyett hogy valamelyikük otthonában találkoztak volna. Az elnöki lakosztály sokkal biztonságosabb és nyugodtabb hely volt. Amikor múlt évben Rico kórtermében gyűltek össze, Alit két testőr kísérte. Egyikük egész idő alatt az ajtóban állt, a másik pedig a helyiség egyik sarkában telepedett le,

éberem őrködött, miután gondosan behúzta a függönyöket.

Kissé valóban nyugtalanító volt a légkör. A szállodai lakosztályban azonban semmi sem adott okot aggodalomra. A biztonsági szolgálat folyamatosan őrködött, és amikor a herceg az elnöki lakosztályban szállt meg, a legmagasabb készültség lépett életbe. Ezenkívül a titkos kód nélkül senki sem szállhatott be az elnöki lakosztályhoz vezető felvonóba, ahol a vendég személyazonosságát még egyszer ellenőrizték egy fényképes nyilvántartás alapján, amelyet a biztonsági szolgálat vezetett az engedélyezett látogatókról. Ez az eljárás azután megismétlődött a lakosztály bejárata előtt.

Amint Charles bekopogott, az ajtó azonnal kinyílt. Nyilvánvalóan már türelmetlenül várták az érkezését.

- Jó estét, Mr. Brandon – üdvözölte a komornyik.
- Jó estét, James – viszonzta a férfi a köszöntést.
- Remélem, kellemesen telt a nászútja, uram – jegyezte meg James udvariasan.

A szálloda kitűnő alkalmazottja Angliában szerezte képesítését, és minden pénteken az elnöki lakosztályba szolt a beosztása. Tisztelettudóan bánt a vendégekkel, figyelme még a legapróbb részletekre is kiterjedt, és elképesztő pontossággal emlékezett a nevekre, arcokra és tényekre.

– A nászút csodálatos volt – válaszolta Charles. – Persze Párizs tavasszal igazán megéri a hosszú utazást.

- És Mrs. Brandon?

Charles cinkos nevetéssel felelt.

- Ő is csodálatos.

A komornyik engedélyezett magának egy futó mosolyt.

- Ha megenged egy megjegyzést, uram, ön meglehetősen jó színben van.

- Remekül is érzem magam.

- Mr. Mandrettiről nem mondható el ugyanez – tette hozzá James bizalmas suttogással.

- Talán megbetegedett a távollétemben?

– Nem, de úgy tűnik, valami nagyon aggasztja. Ma legalábbis alig szolt hozzám, márpedig ez nem jellemző rá.

Mivel Rico egészen alacsony sorból küzdötte fel magát a csúcsra, hajlamos volt arra, hogy az őt kiszolgáló személyzethez legalább olyan barátságos legyen, mint a szerencse kegyeltjeihez, akiknek a köreibbe immár ő is bekerült. Charles azzal vívta ki barátja szeretetét és csodálatát, hogy szintén maga dolgozott meg a vagyonáért. Azokat, akiket már csecsemőkorukban ezüstkanállal etettek, Rico nem sokra tartotta, kivéve a vendéglátóját.

Bár születésétől fogva mérhetetlen gazdagság vette körül, Ali herceg nem volt puhány fickó. Rico meglátogatta már néhányszor ausztráliai birtokán, ahol láthatta, hogy a herceg maga is milyen keményen dolgozik szeretett telivér lovai körül. Milliárdjai ellenére sem szállt fejébe a dicsőség, ezért Rico különösen tisztelte őt.

A kártyakör negyedik tagja viszont kevésbé vívta ki a férfi megbecsülését. Valójában meglehetősen ellentmondásos érzéseket táplált Mrs. Renée Selinsky iránt. Bár a hölgy a munkásosztályból származott, pályafutása meredeken ívelt felfelé: modellként kezdte, majd később sikeres modellügynökséget alapított, amely tetemes vagyonhoz juttatta. Rico azonban nem hunyhatott szemet afölött, hogy az asszony közben egy idős, gazdag bankár felesége lett, aki akár a nagyapja is lehetett volna. A férfi szemében ugyanolyan megvetendő dolog volt a pénz miatt házasodni, mint beleszületni a gazdagságba. Azt egyszerűen nem tudta elhinni, hogy Renée tényleg szerelmes lehetett egy hatvanas évei közepén járó férfiba.

Harmincéves korára az asszony megözvegyült, hatalmas vagyon birtokosa volt, és pénze egy részét versenylovakba fektette. Tulajdonképpen így ismerkedett össze a kártyakör négy tagja: mindannyian Ali herceg egyik csodálatos lovának résztulajdonosai voltak. Amikor ez a ló megnyerte az Ezüstpatkó Futamot, a büszke tenyésztő szállodai lakosztályában ünnepeltek. Ekkor derült ki, hogy mindannyian szenvedélyes pókerjátékosok, és ekkor vívták első kártyacsatájukat.

Ez közel öt évvel ezelőtt történt. Azóta a „víg özvegy” – ahogy Rico hívta néha – harmincöt

éves lett, még mindig remekül nézett ki, és hűvös, visszafogott modora nagy hatással volt a férfira. Úgyessége azonban sokszor felidegesítette Ricót. Gyűlölte, ha a nő pókerben legyőzte. Renée azonban kitűnően tudott blöffölni. Ha hozzákezdett, egyiküknek sem volt sok esélye ellene.

Charles már régen beletörődött, hogy Renée jobb játékos nála, ezért visszafogta magát, ha a nő nyeresre állt, bár nem szívesen veszített pénzt. Ali viszont megpróbált fordítani a játék menetén, az egekig emelte a tétet, ami olykor hatásos is volt. Renée gazdag volt ugyan, de nem annyira, mint a herceg. Rico viszont ingerült és udvariatlan lett, igyekezett ezzel kihozni őt a sodrából. Általában azonban rossz taktikával próbálkozott: olyankor szállt ki, amikor nem kellett volna, és olyankor emelte a tétet, amikor ellenfelének tényleg verhetetlen lapjai voltak.

Charles szerint Ricónak valójában nagyon tetszett a víg özvegy, de ezt még önmagának sem vallotta volna be. A Renée-hez intézett csípős megjegyzéseit azonban mindig vágytól izzó tekintet kísérte. A harmincnégy éves olasz egyébként is szenvedélyes ember volt, igazi latin vérmérséklettel. Charles fejében akaratlanul is felmerült a gondolat, hogy a barátja ma esti rossz hangulata vajon nem egy bizonyos hormon túltengésének köszönhető-e.

Rico már egy éve elvált, és azóta nem volt komoly kapcsolata, ami megviselte a heves vérű férfit. Az lenne a legjobb, ha újra feleséget találna, mégpedig olyan nőt, aki igazán szereti. Amióta azonban csúnyán megjárta a volt feleségével, aki csak a pénzére pályázott, Rico résen volt.

Ahogy Charles a szalonba lépve meglátta barátját, a komornyikhoz hasonlóan arra a következtetésre jutott, hogy nem beteg – ellenkezőleg, majd kicsattan az egészségtől. Divatos nadrágot és laza pulóvert viselt, hullámos haja fénylett. Ám nyilvánvalóan rossz hangulatban volt, mivel igencsak savanyú képpel kortyolgatta az italát, alighanem olasz vörösbor, mivel az ausztrál boroknál többre tartotta a hazait.

– Épp ideje, hogy végre kegyeskedj idefáradni! – vetette oda a jól ismert olasz akcentus nélkül, amelyet az általa vezetett közkedvelt szakácsműsorból, a *Spagetti-show*-ból ismerhetett meg az ország. Szülei már egy emberöltővel ezelőtt Ausztráliába vándoroltak, és gyermekeik, öt lány meg négy fiú, egytől egyig Sydney-ben születtek. Rico volt a legfiatalabb. Az egyke Charles még mindig nem tudta felfogni, hogy lehet valakinek anyai testvére.

– Pontosan érkeztem – jegyezte meg higgadtan.

– Nem, elkéstél! A játszma pontban nyolckor kezdődött volna, most pedig nyolc óra öt perc van. De neked mindenképp a személyzettel kellett bájcsevegned. James, kérem, töltsé újra! – nyújtotta üres poharát a komornyiknak.

Charles eltűnődött barátja harapós kedvén, ám úgy döntött, nem kérdezi meg az okát. Legjobb lesz, ha rögtön el is kezdik a játékot. A többiek már a kártyaasztalnál ültek, amely szokás szerint a golyóálló üvegből készült ablak mellett állt, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a városra. Renée, akinek rózsaszín kasmírpulóvere a szokásosnál lágyabbnak mutatta a vonásait, borospoharát megemelve köszöntötte Charlest. A farmernadrágot és inget viselő Ali bólintott üdvözlésképpen, miközben az ásványvizét kortyolgatta. Ő maga sosem ivott alkoholt, ám gondoskodott róla, hogy a vendégei a legfinomabb italokat kapják.

– Látod, Rico – szólalt meg Renée dohányzástól elmélyült hangon –, megmondtam neked, hogy Charles felbukkan ma este. Bár megérteném, ha ez egyszer még inkább otthon maradt volna. Végtére is csak négy hete házas, a felesége pedig gyönyörű.

Te is az vagy, Renée, gondolta Charles.

Csak éppen nem az esete. A víg özvegynek kiálló arccsontjai voltak, és szokatlan formájú, csábos pillantású világoszöld szemét még jobban hangsúlyozta a vékonyra szedett szemöldök. Mosolya emiatt többnyire csúfondárosnak tűnt. Renée-nek semmiképpen sem volt kimondottan babaarca. Arckifejezése alapján az emberek általában úgy gondolták, kissé fenn hordja az orrát, vagy legalábbis meglehetősen elégedett magával. Ez alighanem előnyére vált a kifutón, a magánéletben viszont sokszor elutasítással találkozott miatta.

Kezdetben Charles semkedvelte az asszonyt, ám az első benyomás sokszor téves. Bár még öt év után sem merte volna azt állítani, hogy jól ismeri kártyapartnerét, ma már sokkal rokonszenvesebbnek találta. Persze lehetetlen volt nem megkedvelni egy ilyen kitűnő pókerjátékost.

Őt az sem érdekelte, hogy a nő tényleg a pénzéért ment-e hozzá az idős bankárhoz. Bizonyára megvolt rá az oka, ha igen. Ugyanakkor mindig túlságosan hűvösnek és megközelíthetetlennek találta Renée-t, ellentétben Dominique-kal, aki folyamatosan az odaadás és a csillapíthatatlan vágy között ingadozott.

– Még, Charles! – kérte az asszony, amikor ő már úgy gondolta, messze túlteljesítette házastársi kötelezettségét.

De voltaképpen ő sem tudott betelni a feleségével.

Az ördögbe is, nem kellett volna megint rá gondolnia!

Miután eldöntötték, ki osztja a lapot – Rico nagy bosszúságára Renée lett a szerencsés –, Charles megpróbált a játékra koncentrálni. Nem sok sikerrel. Amikor fél tizenegy tájban szünetet tartottak, hogy harapjanak valamit, a férfi máris jóval több pénzt veszített, mint szeretett volna.

– Gondolatban máshol jársz ma este, Charles – jegyezte meg Ali a desszert fölött, a legnevesebb egyetemeken elsajátított, tökéletes angol kiejtéssel.

– Lehet, kissé kijöttem a gyakorlatból.

– Talán csak teszi magát – mondta Renée – egy későbbi világraszóló nyerelemény érdekében.

Charles elmosolyodott, reményei szerint igen titokzatosan.

– Jellemző! – fakadt ki Rico. – Persze egy hozzád hasonló boszorka biztosan ezt tenné. Charles azonban őszinte. Egyszerűen azért játszik ma rosszul, mert jelenleg csak övön alul képes gondolkodni.

– És ugyan ki vethetné ezt a szemére? – kérdezte Ali. – Renée-nek igaza van, Charles. Nagyon szerencsés vagy, hogy ilyen gyönyörű nővel oszthatod meg az ágyadat.

– Dominique nemcsak szép, hanem a lelke is csodálatos – felelte Charles egy cseppnyi szemrehányással. Nem tetszett neki, hogy Ali a feleségét és a kapcsolatukat pusztán a testi gyönyörök szintjére alacsonyítja le. – Nemcsak szeretők vagyunk, hanem barátok is, egyenrangú felek az élet minden területén.

– Ugyan már, Charles, felesleges a porhintés – nevetett Rico. – Nyilvánvaló, hogy az asszony rövid pórázon tart!

– Ne gonoszkodj már! – hunyorított Renée megrovóan a férfitra. – Ne is törődj vele, Charles! Csak irigykedik, mert neki senkije sincs, aki őszintén viszonzná a szerelmét.

Rico ismét felnevetett, de ez valahogy mesterkéltnek tűnt.

– Bárcsak valóban erről lenne szó! Szívesebben lennék irigy.

– Szívesebben lennél irigy, mint micsoda? – kérdezte Charles, aki nem egészen tudta követni barátja gondolatmenetét.

– Semmi, semmi, összehordok itt mindenféle sületlenséget – juhászodott meg Rico. – Biztosan túl sokat ittam. Mostantól maradok a kávénál.

– Kitűnő ötlet! – helyeselt Ali. – Minden rossznak a gyökere az alkohol.

– Azt hittem, a pénz – vélte Rico.

– Nem, a szex – vetette közbe mindenki meglepetésére Renée. – Nélküle sokkal könnyebb lenne az életünk.

– De nélküle nem lennének gyerekek sem – tiltakozott Charles.

– Újabb előny – felelt a nő.

– Hogy te nem szereted a gyerekeket, azt mindjárt gondoltam – morogta Rico.

– Ezt nem mondtam – vágott vissza Renée némi éllel. – De a föld már amúgy is túlnépesedett, és annyi gyermek él nyomorban. Nem kell még nekünk is tetézni a bajt.

– Ne haragudj, de erről másképp vélekedem – mondta Charles. – Dominique és én szeretnénk gyerekeket, még hozzá mielőbb.

Rico felkapta a fejét.

– Azt hittem, a gyerekvállalást egyelőre elhalasztjátok. Az ég szerelmére, Charles, hiszen még csak négy hete vagytok házasok!

– Lassan betöltöm a negyvenegyét, Rico, nem vesztegethetem az időt! Ráadásul Dominique mindenképpen szeretne már egy kisbabát.

– Vagy úgy!

Rico hangja gúnyos volt, mint mindig, amikor a fiatalasszonyról esett szó. Nem állhatta őt, ez többé nem lehetett kétséges Charles számára. Barátja szerint Dominique az ő volt nevéhez hasonlóan csak a pénz miatt kötött házasságot. Charles jogosan érezhette volna sértve magát Rico hozzáállása miatt. Miért olyan elképzelhetetlen, hogy őt egy nő önmagáért szeresse? De megértette, hogy a barátja még nem tudta feldolgozni a válását. Idővel rájön ő is, hogy Dominique nem olyan, mint Jasmine. És egyszer talán újra megnősül.

– Szerintem hagyjuk abba egymás magánéletének feszegetését, és térjünk vissza a játékhoz – javasolta Ali. – Végül is azért gyűlünk itt össze minden pénteken, hogy pókerezünk, és elfeledjük a mindennapi élet gondjait.

Rico és Renée tűnődve pillantott a hercegre: az ő gazdagsága és befolyása mellett ugyan miféle hétköznapi gondok gyötörhetik? Mielőtt Dominique-ot megismerte, Charles alighanem egyetértett volna barátaival abban, hogy Ali útját mindenben elegyengeti a pénz. Azóta viszont saját bőrén tapasztalta, hogy a pénz önmagában nem boldogít. Szerető társ nélkül bármilyen gazdag lehet az ember, mégis ürességet érez. Ali herceg magánélete valószínűleg nem sokkal boldogabb, mint Ricóé vagy a víg özvegyé. Elég volt Renée szemébe nézni, és láthatta, hogy az asszony nem elégedett az életével.

Az előbb úgy beszélt, mintha egyáltalán nem akarna gyereket. De vajon ez az igazság? Vagy egyszerűen csak beletörődött abba, hogy erre tart az élete? Nemsokára olyan korba kerül, amikor már nem egyszerű teherbe esni, főleg állandó társ híján.

Persze Charles most is csak találgathatott, mert Alihoz hasonlóan Renée sem beszélt sokat a magánéletéről. Biztosan volt szerelmi élete, de Charles nem faggatta róla, kivel. Csak annyit tudott, hogy mindig egyedül jár a lóversenyekre, és még egyetlen péntek estét sem mondott le, ami elég szokatlan egy nőtől.

Igaz, hogy Renée fellépése is más volt, mint a legtöbb nőé. Az igazat megvallva elég félelmetesnek látszott. Charles már előre sajnálta azt, aki egyszer majd beleszeret. Hiszen egyetlen férfi sem szeretné, ha a társa elvenné minden önbizalmát. Inkább jól akarja érezni magát mellette, mint ő Dominique mellett.

Ó, Dominique! Úgy látszik, ma este nem tudja kiverni a fejéből. Hiába is igyekszik Ali elérni, hogy az ajtón kívül hagyják a magánéletüket. A felesége iránti szerelme még túl friss és szenvedélyes. Önkéntelenül is megérintette a zsebében nyugvó ékszertokot, és hátradőlt. Elképzelte, ahogy az asszony majd kinyitja, és erre kellemes bizsergést érzett. Már alig várta, hogy kedvese nyakára kapcsolhassa a láncot.

A következő két óra különösen hosszúnak tűnt, a játék pedig még rosszabbul ment. Olyan szarvashibákat követett el, hogy Ali a fejét csóválta, Renée halkán kuncogott, Rico pedig fintorokat vágott.

– Mihez kezdjek veled, Charles? – kérdezte Rico a játék után, miközben együtt utaztak lefelé a felvonóban.

Renée szokás szerint elsőnek távozott. Charles késése miatt ma este fél egyig kártyáztak, kicsit tovább, mint általában.

– Jövő héten jobban fogok játszani – ígérte Charles.

Addig csak csillapodik valamicskét a benne tomboló szenvedély. Persze ezt nem kötötte a barátja orrára. Rico rögtön leragadna a *szenvedély* szónál, és azt bizonygatná, hogy ezek szerint tényleg csak a testi gyönyörökre tudott gondolni egész este, ahelyett hogy a játékra összpontosított volna.

Charles elmosolyodott. Tulajdonképpen természetes, hogy a feleségével még mindig ennyire lángol közöttük a vágy. Hiszen a legtöbb fiatal pártól eltérően az esküvő előtt nem költöztek össze, még csak meg sem csókolták egymást!

– Tényleg komolyan mondtad, hogy máris gyereket akartok? – szólalt meg Rico.

– Miért hazudtam volna? – csodálkozott Charles.

– De még nem ejtetted teherbe, ugye?

– Nem, csak a jövő hónaptól hagyja abba a fogamzásgátló tablettá szedését.

– Őszintén szólva nem rajongok az ötletért. Szerintem még legalább egy évig kellene várnod, mielőtt egy ilyen komoly lépésre szánod el magad. Előbb ismerd meg jobban a feleségedet, hiszen szinte semmit sem tudsz még róla.

– Tudom róla, amit tudnom kell – vágott vissza Charles.

Hirtelen megfeledkezett az elhatározásáról, hogy nem veti Rico szemére ellenséges viselkedését a feleségével szemben.

– Figyelj, Rico, tudom, hogy azt gondolod, Dominique csak a pénzemért jött hozzám, de...

– Nagyon tévedsz, barátom – vágott közbe Rico komoran –, nemcsak gondolom, hanem tudom is.

Charles ökölbe szorította a kezét, és ráförmedt a barátjára:

– Utoljára figyelmeztetlek, fejezd be végre! Csak azért, mert Jasmine az orrodnál fogva vezetett, még nem kell Dominique-ról is ugyanazt feltételezned! A feleségem szeret engem. Renée igazat mondott: csak irigykedsz! – Charles a lift ajtajából még egy utolsó, haragos pillantást lövellt Rico felé. – Azt ajánlom, hogy kérj bocsánatot, mielőtt kilépek innen, vagy vége a barátságunknak!

– Sajnálom, Charles, jobban, mint gondolnád – mondta Rico, inkább aggodalmasan, mint bűnbánóan. – De nem nézhetem tétlenül, ahogy bolondot csinálsz magadból. Azt pedig végképp nem tűrhetem, hogy vakon rohanj a végzetedbe, és gyereked szülessen ettől a nőszemélytől. Bizonyítékaim vannak rá, hogy igazat mondtam.

Charles erre még dühösebben kapta fel a fejét.

– Miféle bizonyítékok? – kérdezte hevesen.

– Megdönthetetlenek.

– Milyen forrásból?

– Egy tekintélyes nyomozóirodától. Tények és számok, részletek Dominique beszélgetéseiből egykori lakótársnőivel, munkatársaival és szeretőivel. Nyugodtan meghallgathatod őket, és elolvashatod a jelentést. A feleséged csak a pénzért akart házasságot kötni, ez nem kétséges. Melbourne-ben nyíltan be is ismerte, az a célja, hogy gazdag férjet fogjon magának. Miután legutóbbi áldozatát nem sikerült becserkésznie, téged szemelt ki magának, és Sydney-be költözött.

Charles nyelt egyet, hogy megszabaduljon a torkában keletkező gombóctól. De Rico könyörtelenül folytatta:

– Az illető a legutóbbi főnöke volt, egy bizonyos Jonathon Hall, elég sikeres üzletember, bár messze nem annyira, mint amilyen nagy lábon élt. Végül ezért is vett el inkább egy gazdag nőt. Úgy tűnik, hogy Dominique nagyon neheztelt emiatt. A történetek után azt mondta egy barátnőjének, hogy legközelebb kevésbé jóképű és vonzó áldozatot választ. Inkább egy idősebb férfira veti ki a hálóját, aki örül, hogy egy olyan lány, mint ő, egyáltalán észreveszi.

Charles legszívesebben ordított volna, hogy ez nem igaz, és hogy Dominique szereti őt. De Rico még nem végzett a leleplezéssel.

– Mellesleg még csak nem is Dominique az igazi neve. Valami Jane vagy Joan, már nem emlékszem pontosan. Amikor tizenkilenc évesen Melbourne-be költözött, akkor vette fel a Dominique nevet. És még valami. A szülei sem autóbalesetben hunytak el, ahogy állítja. Az anyja rákban halt meg, amikor ő tizennyolc éves volt. Az apja pedig még él és virul, egy kisvárosban bányász a nyugati parton. A te mindenekfölött szeretett nejed egy kitalált személy, öregem!

Charles érezte, ahogy a vér kifut az arcából, aztán meglátta barátja rémült tekintetét. Alighanem ugyanolyan nyomorultul nézett ki, ahogyan érezte magát.

– Az ég szerelmére, el ne ájulj nekem! Nem gondoltam, hogy ennyire odavagy érte! Azt hittem, csak testileg vonzódasz hozzá. Szörnyen nézel ki! Azt hiszem, innod kéne valami erőset. Gyere, menjünk be ide!

Charles hagyta, hogy Rico egy közeli pubba vonszolja, és a bárszékre ültesse. Az első poharat egy mozdulattal fenéig ürítette, a másodikat szintúgy, miközben üres tekintettel meredt a pult mögött sorakozó üvegekre. A borpárlat azonban megtette a hatását: arcszíne visszatért, csalódottságát pedig átmenetileg kényszeredett kíváncsiság váltotta fel.

– Mikor jöttél rá milderre? Ugye az esküvő előtt még nem?